

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Iustitia || Britannica, || Sive || Anglica, || Qvae Contra
Chri-||sti Martyres Conti-||nenter exercetur**

Sander, Nicholas

Ingolstadii, 1584

VD16 S 1610

Fides Et Sententia Thomæ Mori, de Primatu Romanæ Ecclesiæ, quam
fidem sanguine suo pro Ecclesia Dei fuso, confirmauit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11272

FIDES ET SENTENTIA THOMÆ MORI, de Primatu Romanæ Ecclesiæ, quam fidem sanguine suo pro Ecclesia Dei fuso, confirmavit.

THOMAS MORVS pro Regis Hæ-
 rici VII. Catholico libello, quem
 is de Sacramentis contra Luthe-
 rum ediderat, in eundem Luthe-
 rum scribens: *Vt Romana, inquit, sedi obedi-
 enter obtemperem, cum illa mouent omnia,
 quæ docti, sanctiq; in eam rem collegerunt: tū
 illud profectò non mouet minimè, quod toties
 sumus experti, non modò neminem inimicum
 fuisse Christianæ fidei, qui non illi sedi bellum
 simul indixerit, sed etiam neminem vnquam
 existisse, qui se professus sit eius sedis inimicū,
 quin idem paulò post se declararit insigniter,
 Christi, & religionis nostræ capitaliter ho-
 stem & proditorem esse. Valde me mouet &
 illud, quod si ad istum modum hominum vitia
 imputentur officiis: non modò non consistet
 Papatus, sed & Regnum, & Dictatura, &*

*Consulatus, & omnis omnino Magistratus
 corruet, & erit populus absq; Rectore, sine lege,
 & ordine. Quæ res si aliquando contingat, id
 quod aliquot Germaniæ locis videtur immi-
 nere: tum demum magno cum damno sentiēt,
 quantò magis intersit mortalium, vel malos
 habere Rectores, quàm nullos. Certè quod ad
 Papam pertinet, quid mali fuerit caruisse, no-
 uit Deus, qui eum suæ præfecit Ecclesiæ; nec o-
 ptandum puto, ut res Christiana periculo per-
 discat. Quantò magis optandum, ut tales De-
 us faciat esse Pontifices, quales è re Christia-
 na, & Apostolici muneris dignitate fuerit,
 ut sua sponte contemptis diuitiis & terrenis
 honoribus, toti cælum spirent, pietatem in
 populo promoueant, pacem procurent, & au-
 thoritatem quam acceperunt à Deo, aduer-
 sus mundi Satrapas, & robustos Venatores
 exerceant, diris omnibus persequentes, &
 tradentes Satanae, si quis aut alienam ditio-
 nem inuadat, aut malè tractet suam, breui-
 sentiret Christianus orbis ab vno aut altero
 tali Pontifice, quantò fuerit satius emendari
 Papas, quàm auferri. Nec dubium est, quin
 iam.*

iam.

iam olim Pastorem sui gregis respexisset Christus, si Christianus populus salutem patris potius precari quàm persequi, & nuditate patris tegere, quàm pudenda ridere maluisset. Sed non deseret Luthere vicarium suum Deus, respiciet aliquando, & nunc fortasse respicit, quum patrē dolore quem patitur à perditissimo filio flagellat. Nam planè te, Luthere, puto flagellum Dei esse, magno sedis illius bono, magno tuo malo.

Nec satis huic sancto viro fuit, Romani Primatus causam scriptis suis hunc in modū defendisse, nisi etiam unā cum Roffensi animam pro fratribus poneret. Quod tanta constantia fecit, ut ne carissimæ quidem filie conspectu, quæ illi iam ad mortem properanti occurrit, à proposito abduci posset.

*MORVS autē cū & ex Lutheri defectio-
ne admoneretur, & lōgè antè prospexisset, quo
Regis cōsilia tēderent: toto septēnio (quod ipse
fatebatur) huic causæ operā dedit, ut cogno-
sceret, atq; ex Scripturis sacris, omniq; anti-
quitate repeteret, qd de vnius summi Pastoris,*

AUB.

aut de Romani Pontificis Primatu perscriptio
 esset. Cumq; nihil eo viro ingeniosius, nihil do-
 ctius, nihil sanctius in terris ageret, post se-
 ptemnium in ea quaestione positum, dicebat: Se
 Pontificis Romani Primatum semper quidem
 coluisse, velut rem orbi Christiano summè ne-
 cessariam: illud tamen examinandum eate-
 nus non putasse, utrum diuino, an humano iu-
 re niteretur. Nunc autem se nihil dubitare,
 quin diuino iure is Primatus institutus &
 stabilitus fuisset. Ac de ingenio quidem & do-
 ctina Mori tum ipsius libri, tum Erasmus
 Roterodamus praclarissimum testimoniū di-
 cunt. Sanctitatis verò id unum insigne speci-
 men esto.

Cum humanioribus literis & legibus An-
 gliae municipalibus operam ab ineunte aetate
 dedisset, atq; à conditione mediocri per omnes
 honorum gradus ad summam Cancellariae, seu
 Praetoris Urbani Praefecturam peruenisset, a-
 deò ut Princeps Senatus, Regni moderator,
 ac Regi proximus esset, duasq; ordine uxores,
 ac liberos aliquot haberet: tamen in tot Magi-
 stratibus administrandis, tot annis versatus,

ac in tanto splendore agens, non auxit facultates suas, usq; ad annuos redditus centum aureorum. Qua una ex re meritò conicias, quātam in omni virtutis genere laudem promeruerit. Qui enim cūm facillimè id posset, tamē post aurum non abiit, nec speravit in pecunia thesauris: hic est Thomas Morus & laudabimus eum. Fecit enim mirabilia in vita sua. Sed mirabiliora in morte. Maiorē enim charitatem nemo habet, quā ut ponat animam suam pro fratribus suis. Ioan. 15.

Eandem Primatus Romani causam Abelus & Povuellus presbyteri, Forestus ordinis Minorum frater, Reginaldus Brigittensis, Carthusiani octodecim, & Laicus quidam nomine Germanus, aliq; complures Angli, sub Henrico Tyranno, sanguine suo tutati sunt, iidemq; martyrij palmā adepti. Iam diu enim Capitale in Anglia fuit, Romanum Pontificem Christi Vicarium confiteri.

Catharina uxor Henrici VII. cūm videret se per iniustissimam Archiepiscopi Cantuariensis sententiam à Regis consortio separari, ad Pontificem Romanum Clementem Septimum

ptimum prouocauit, qui diuortium illud iniquè tentatum esse, matrimonium verò legitimum fuisse, deliberatione prius cum omnibus orbis Christiani Academiis habita, pronuntiauit.

CARDINALEM POLVM, ET
libros doctissimos conscripsisse, & damna maxima pertulisse, & labores grauissimos subiuisse, pro Ecclesiæ Romanæ Primatu.

REGINALDVS Polus Cardinalis, pro unitatis Ecclesiasticæ defensione, quatuor libros ad Henricum VIII. eiusdem unitatis in Anglia euersorem conscripsit. In quorum secundo ait: Deum ita voluntatem suam Ecclesiæ patefecisse, ut nomen hoc nouum Ecclesiæ dederit (Isa. 62.) *vocaberis voluntas mea in ea. Interroga ergo maiores tuos (Deut. 32.) & dicent tibi, Petrū accepisse à Christo Christi in terris locum, capitis locum in Ecclesia, cui qui succedūt Romani Pontifices, eundē locū teneāt.*

Post